

сѣтя, че имало нѣщо по-добро и по-разумно, а може-би и по-изпълнимо.

Знамъ колко много си занятъ и съвѣстно ми е да те безпокоя често за себе си. Но ти чувствувашъ решителната промѣна, която се извършва въ живота ми и ще бѣдешъ по-снизходителенъ. Вънъ отъ това тягостни провинциални нрави (за това азъ нѣкога подробно ще ти разкажа) ме душатъ и ме правятъ много нетърпеливъ. Затова побързай, моля ти се и за да не става нужда да те запитвамъ съ телеграми, обади ми стореното. Азъ свършвамъ и пращамъ писмото си, изпълнено съ най-голѣми очаквания и надежди!

Съ поздравъ, твой Йорданъ Йовковъ.

Малко време следъ това Йовковъ рисува своитѣ мѣки и видѣнието на отстъпващитѣ български войски:

Добричъ, 5. XII. 918 г.

Драги Григоре,

Разбра се, че когато трѣбва и искамъ да бѣда назначенъ на нѣкоя работа, азъ изобщо имамъ твърде малко късметъ. Не зная да ли нѣщо е наредено, но колкото се отнася до втория проектъ — военно-истор. отдѣление — струва ми се, късно е вече. Противъ това сж и самитѣ събития. Въ тая минута азъ виждамъ презъ прозореца си да се то-